

Balg af 5 Medlemmer til et Udvalg angaaende: Forslag til Lov om Forandringer i de for Borger- og Almuekollektorne i Kjøbstæderne og paa Landet gjældende Bestemmelser om Stolebøder.

Der blev ialt afgivet 42 Stemmesedler, som alle vare gyldige. Valgte bleve Riær og C. Møller, hver med 42 Stemmer. S. Pedersen og N. Rasmussen, hver med 40 Stemmer, og W. Petersen med 39 Stemmer.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Forhøielse af Invalideforsørgelser.“

Lovforslaget findes i Till. C. Sp. 139—40; (3die Behandling i Folkethinget i dettes Tidende Sp. 2,253 ff.)

Conseilspræsidenten: Det ærede Thing vil ikke være ubekendt med den Stilling, jeg har troet at maatte indtage over for dette Lovforslag i det andet Thing, nemlig at jeg fandt at maatte vægre mig ved at medvirke til dets videre Fremme, al den Stund der paa samme Tid og for det samme Udvalg forelaa et Regjeringsforslag, der havde samme Indhold som det nærværende Forslag, kun at disse Bestemmelser i Regjeringens Forslag vare knyttede til andre af lige saa stor og efter min Mening fuldt saa stor Betydning, nemlig hele Spørgsmaalet om de militære Underklassers Pensionering eller en Revision af Loven af 9de April 1874 samt i det Hele taget nye Regler for Invalideforsørgelsen. Jeg er ikke i Stand til at forstaa dette Lovforslag, i Særleshed naar jeg sammenligner det med de Motiver, der findes i Betænkningen, rettere, end at det nærmest er mentet paa de allerede nu tilstedeværende Invalider, uden at tænke paa dem, der mulig i Fremtiden maatte blive Invalider. Det er sandt, at man forsøgte paa en ganske lignende Maade at fremme denne Sag i forrige Session, da den var forelagt paa samme Maade, idet man havde udtaget Invaliderne og derimod ikke saae sig i Stand til at blive færdig med Resten. Svad man imidlertid i saa Henseende kan tage imod, stiller sig efter min Formening noget anderledes nu, da der lige fra Begyndelsen har foreligget — altsaa for anden Gang — et saa godt som enslydende Forslag med det ifjor, hvilket under hele Sessionen har været under Forhandling i Udvalg, hvorfor jeg ikke har kunnet se, at der var nogen tiltrækkelig Grund til atter iaar at trække dette Spørgsmaal frem og fremme det forud for de andre. — jeg siger ikke lade de andre ligge, men trække dette frem foran dem. Om det end logisk kan forsvares at drage Invalideforsørgelsen bort fra de militære Underklassers Pensionering, saa hænge disse Sager

dog saa naturlig sammen, og det er i den Grad blevet en legislativ Grundfæstning, at de skulle behandles sammen, at jeg fandt, at der maatte være en meget alvorlig Grund til at skille dem fra hinanden og gjøre Invalideforsørgelsen til Gjenstand for et særligt Lovforslag, selv om dette ellers var, som man kunde ønske det. Da man desuden i det andet Thing meldte mig, at det ikke var Hensigten at lægge det af Regjeringen indbragte Lovforslag tilside, men at der endnu var nogle Forhandlinger, man ønskede at føre, inden man fremmede det, ser jeg ikke rettere, end at Sagen ikke lider noget ved, at man lader den blive der, hvor Regjeringen har sat den, og altsaa fremmer den i Forbindelse med de andre af mig nævnte Materier, der utvivlsomt have ligesaa stor Betydning som denne. Det vil være dette Thing bekendt, at Spørgsmaalet om de militære Underklassers Pensionering allerede oftere har staaet paa Dagsordenen. Sagen blev indbragt strax efter at Hærloven var vedtagen, fordi man saae, at de Kammer, om jeg saa maa sige, hvorpaa man havde bygget Loven af 1851, ikke længere vare tilstede, og navnlig saae, at for Marinens Vedkommende var denne Lov næsten ubrugelig, idet der fandtes ikke saa ganske saa Stillinger, som slet ikke vare nævnte i Loven, medens der igjen i denne fandtes Stillinger, som ikke længere fandtes enten i Hæren eller i Flaaden. Det har derfor ogsaa længe af Administrationen været anset for en Nødvendighed at faae denne Pensionslov revideret, og da jeg for mit Vedkommende ikke anser det for hensigtsmæssigt ligeoverfor denne Revision derved at udfille Spørgsmaalet om Invalideforsørgelsen, tror jeg deri at have havt tiltrækkelig Grund til at modsætte mig, at man saaledes delte Spørgsmaalet, og til at forlange, at Regjeringens Lovforslag skulde fremmes, i alt Fald med de fornødne Endringer. Det er en Selvfølge, at min Stilling til Lovforslaget ikke er bleven nogen anden derved, at det er kommet ind i dette Thing, og idet jeg tror at have handlet ret i at modsætte mig det, skal jeg forøvrigt overlade til det høie Thing at afgjøre, hvorledes man vil behandle Sagen.

Nellemann: Efter den Udtalelse, som foreligger fra den høitæredede Regjeringens Side, og som gaar ud paa, at den ikke vil kunne gaa ind paa det foreliggende Lovforslag, forekommer det mig, at der ikke kan være nogen Anledning for dette Thing til at lade Sagen gaa videre. Jeg maa forstaa de Ytringer, der ere fremkomne fra Regjeringen, saaledes, at det er stemmen med dens Ønske, at der negtes Sagen Overgang til 2den Behandling, og da det, der i det Hele er foregaaet i denne Sag, synes at gjøre det aldeles ufrugtbart at forhandle videre paa det Grundlag, der foreligger, forekommer det mig, at der er al Anledning for Thinget til her at gaa den Vej, Regjeringen ønsker, at man skal gaa.